

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Teologia icoanei - teologia chipului lui Hristos amprentat în sfinți (I)

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa de lucru din 28-29 octombrie 2015, la care s-au adăugat ședințele din 25 februarie 2016 și 16 decembrie 2016, a examinat referatul Cancelariei Sfântului Sinod cu privire la inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel de a declara anul 2017 ca *Anul omagial al sfințelor icoane, al iconarilor și al pictorilor bisericești*, deoarece în anul 2017 se împlinesc 1.230 de ani de la Sinodul VII ecumenic (787) de la Niceea, care a condamnat iconoclasmul și a restabilit cultul sfințelor icoane.

Părinele Dumitru Stăniloae spunea că de aceea o cinștim pe Maica Domnului și pe sfinți pentru că în ei strălucește Hristos, pentru faptul că în ei s-a imprimat chipul lui Hristos. Cinștim icoanele lor pentru că ele reprezintă pe cei ce sunt locașurile pnevmatizate ale lui Hristos. Suprema justificare a icoanelor Maicii Domnului și ale sfinților este deci implicată în justificarea icoanei lui Hristos. (Preot Profesor Dumitru STĂNILOAE, *Spiritualitate și comuniune în Liturgia ortodoxă*, Ediția a II-a, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2004, p. 90)

Dorul după Dumnezeu nu poate fi alinat decât printr-o căutare asiduă a Lui, o căutare cu toată ființa noastră, cu toate puterile și darurile sădite de El în noi tocmai pentru a-L cunoaște. „Nu M-ai fi căutat dacă nu M-ai fi găsit” - spunea Fericitul Augustin, care ne vorbește despre dorința omului de a-L cunoaște pe Dumnezeu și despre neliniștea sufletului aflat în căutarea Lui: „Ne-ai făcut pe noi pentru Tine, Doamne, și neliniștit este sufletul nostru până ce se va odihni întru Tine” (Fericitul AUGUSTIN, *Confesiones - Mărturisiri*, Trad. de Nicolae Barbu, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994.). Pe Dumnezeu nu-L căutam doar cu mintea și cu inima, ci cu toate simțurile noastre, sfințite prin apa Botezului, purtând pecetea darului Duhului Sfânt prin Taina Mirungerii, fiind încă de atunci activate pentru a-L căuta pe Dumnezeu, pentru a-L putea vedea, auzi, gusta, pipăi, simți. Nu spunem noi înainte de împărtașanie „Gustați și vedeți că bun este Domnul...” sau după: „Am văzut lumina cea adevărată, am pri-

mit Duhul cel ceresc...”? Nu le spune Hristos Apostolilor Săi după Înviere: „Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însuși sunt; pipăți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am?” (Luca 24, 39)

Despre participarea omului cu întreaga sa ființă la cunoașterea lui Hristos mărturisește același Părinte al Bisericii Augustin, care după momentul convertirii la viața în Hristos, va spune: „M-ai chemat și m-ai strigat și ai rupt surzenia mea, ai strălucit și ai alungat orbirea mea, Tu ai răspândit mireasma și am respirat și suspin după Tine, Te-am gustat și mi-e foame și sete, m-ai atins și ard de dorință după pacea Ta” (*Confesiuni X, XXVII, 38*). Este vorba despre irumperea harului lui Dumnezeu în ființa însetată de Dumnezeu a lui Augustin în valuri de asalt, prin cele cinci simțuri: „se aude o chemare care se dezvoltă în strigare și rupe surzenia lui; o lumină țâșnește, se desface în strălucire și alungă orbirea sa; un parfum se răspândește în aer, el îl inspiră și se simte în întregime înmiresmat; gustă un fruct a cărui foame și sete o păstrează; doar o atingere a lui Dumnezeu și iață, totul se umple de sens” (Caius C. CUȚARU, *Problematika timpului în metafizica augustiniană*, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2010, p. 130.).

Îl vedem pe Dumnezeu în icoana lui Hristos, El Însuși fiind „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, dar trimitând și spre celelalte Persoane treimice, când spune: „Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14, 9), pentru că „Eu și Tatăl Meu una suntem” (Ioan 10, 30). Icoana are o semnificație particulară pentru Ortodoxie, teologia icoanei fiind o teologie a frumuseții, cum ar spune Paul Evdokimov, a naturii transfigurată prin harul lui Dumnezeu. În icoană creatul se întâlnește cu necreatul, natura umană cu harul, istoria cu eternitatea, imanențul care aspiră spre înălțare cu transcendentul care coboară pentru a desăvârși, icoana înfățișând taina veacului viitor, destinul ultim al creației - îndumnezeirea omului (*theosis*).

Pr. Caius CUȚARU

PREDICA

Ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu Duminica a VI-a după Paști (a orbului din naștere)

„Și, trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumina a lumii sunt. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum ți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei; și mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei și m-am spălat și văd. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei. Au zis deci orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns deci părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Și i-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi? Și i-au dat afară. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne. Și s-a închinat Lui.” (Ioan 9, 1-38)

În această duminică pericopa evanghelică ne vorbește despre o minune pe care Mântuitorul a săvârșit-o, vindecând un orb din naștere, lucru nemaifăcut în acele vremuri. Această minune a zguduit puternic sufletele celor de față. Un orb din naștere este vindecă într-un chip cu totul neobișnuit. Iisus întrebuințează tină udată cu scuiparea gurii sale cu care unge locul ochilor celui orb din naștere, îl trimite la izvorul Siloamului (care se tâlcuiește trimis) spre a se spăla, tămăduindu-se astfel.

Orbirea trupească aduce multă tristețe celor loviți de ea. De aceea trebuie să ne imaginăm câtă bucurie simte cineva care și-a recăpătat vederea, așa cum a fost cazul omului din Evanghelic. Următoarea întâmplare este sugestivă în acest sens: Într-un compartiment de tren călătoreau împreună câteva persoane fără să se fi cunoscut înainte. Una din-

tre ele privea mereu pe geam și exclamă destul de des „minunat, minunat!”, spre mirarea celorlalți, care vedeau pe geam un peisaj comun, fără priveliști deosebite. Omul cu exclamația s-a simțit dator să se explice: „Vă rog să mă iertați că nu mi-am putut stăpâni admirația față de cele ce se văd pe geam... Eu azi dimineață am ieșit din spitalul unde am fost operat la ochi, căci am fost nevăzător. Acum văd și sunt atât de fericit de noutățile ce-mi apar înaintea ochilor...” Câtă bucurie în astfel de cazuri, dar câtă tristețe la cei nevăzători! „Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni!” (cf. Psalm 76, 13.14). Nu sunt ochi care să vadă toate aceste minuni, nici limbă care să le poată număra, nici minte care să le înțeleagă.

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan LAZĂR

Din sumar

► Curs festiv la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad
pagina 3, Lucian Farcașiu

► Știri
pagina 4

Ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu

Urmare din pagina 1

Mântuitorul tămăduiește acel orb din naștere, căruia îi redă în chip minunat vederea. Această minune ne arată că Domnul Iisus Hristos este Mesia, Lumina lumii. El este lumina trupului și a sufletului. Domnul a săvârșit minuni nu numai pentru a da ajutorul Său milostiv celor care se află în nevoi dar și ca să arate oamenilor că Dumnezeu, în mila și iubirea Sa, S-a arătat printre oameni.

Iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut: „Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere” (Ioan 9, 32). Dacă fariseii ar fi avut mințile curate și neîntunecate de păcatul invidiei, ar fi putut să se convingă și de data aceasta că Cel ce a făcut o astfel de minune nu poate fi un om de rând, ci, precum le spunea orbul vindecat: „din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii celui născut orb. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, nimic n-ar fi putut face” (Ioan 9, 33-34).

Evangelhia vorbește despre dumnezeirea lui Iisus, întâmplarea aceasta a vrut să-i convingă pe cei de față, și pe orb, că Iisus era Mesia, că era Dumnezeu. Fiindcă, dacă n-ar fi fost Dumne-

zeu, n-ar fi putut face ceea ce a făcut. De altfel, disputa dintre orb și farisei demonstrează tocmai acest lucru.

Harul mântuitor al Vindecătorului sufletelor și trupurilor noastre ridică ființa la cunoașterea Adevărului, fiindcă îndepărtarea de El începe cu necredința. Dintr-o dată, orbul din naștere se cercetează pe sine pe temeiul credinței autentice, care nu poate fi decât mulțumitoare pentru toate cele rânduite de Dumnezeu. Mai apoi întâlnindu-l iarăși Iisus i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne. Și s-a închinat Lui.” (Ioan 9, 35-38).

În orbul acesta, care părea să nu mai aibă speranță de vindecare, găsim nădejdea că Dumnezeu ne poate scăpa din orice suferință. Prin aceasta trebuie să înțelegem că atât starea de sănătate cât și vindecarea bolilor care ne cuprind sunt daruri de la Dumnezeu și Lui trebuie să-i mulțumim și pentru sănătatea noastră cât și pentru vindecarea noastră de orice boală am fi cuprinși.

Mintea noastră și sufletul nostru

bolnav le tămăduiește tot Mântuitorul Hristos. Orbirea sufletească este mai primejdioasă pentru că ea implică mântuirea sufletului, adică viața veșnică. Orbirea noastră sufletească vine din atașamentul față de lumea aceasta, față de bunurile ei. Mântuitorul Hristos în Predica de pe Munte, spune: „Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!” (Matei 6, 22-23). În Acatistul Domnului Iisus Hristos spunem că „s-a întunecat mintea noastră cu cele lumești și nu mai poate privi la Tine”. Este o strânsă legătură, între păcat și între vederea sufletească. Păcatul este pricina răului și împiedică pe cel stăpânit de patimi să „vadă” cu ochii sufletului tainele lui Dumnezeu. Acest lucru îl știau și Apostolii când, l-au întrebat pe Iisus, cu privire la orbul din naștere: „Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, că s-a născut orb?” Iisus le dă un răspuns care ne dă să înțelegem că nu toate suferințele sânt urmarea directă a păcatelor omului sau ale părinților, ci

pe unele le îngăduie Dumnezeu „ca să se arate în ele lucrările lui Dumnezeu” – ca să fie preamărit El.

Întâmplarea aceasta ne încredințează că, pe lângă vederea trupească, există și o vedere sufletească, vederea minții curate, pe care dacă cineva o are, pătrunde în el lumina credinței. Precum anumite boli trupesti ale ochiului îngreuiază sau împiedică vederea trupească, tot așa păcatele, boala sufletului, împiedică mintea împătimită să primească lumina credinței. „Fericiți cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8). Vedem cât de mare este iubirea lui Dumnezeu și cât de mare este lucrarea harului lui Dumnezeu în oameni. Mântuitorul ne cheamă pe toți spre viațuire luminoasă. Să fugim de întunerecul faptelor celor rele. Să zicem din tot sufletul: „Strălucește în inimile noastre, Doamne, lumina cea curată a cunoașterii Dumnezeirii Tale, și deschide ochiul gândului nostru spre înțelegerea evanghelicilor Tale propovăduiri, ca toate poftele trupului călcând, viațuire dohovnicească să petrecem, cugetând și făcând toate cele ce sunt spre bună plăcerea Ta.” Amin.

Hristos a înviat!

Judecata lui Hristos pentru toți orbii zilelor noastre

După ce Mântuitorul a iertat-o pe femeia adulteră (Ioan 8, 4-7), a făcut următoarea afirmație: „Eu sunt Lumina lumii; cel care își urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12), o afirmație care, coroborată cu altele: „Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac”, sau „Dacă Mă slăvesc Eu pe Mine Însuși, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu este Cel Care Mă slăvește, despre Care ziceți voi că este Dumnezeu vostru” (Ioan 8, 51 și 54) și rostite cu prilejuri diferite, i-a determinat pe iudei să arunce cu pietre asupra Lui. Mai ales că după ce S-a autoproclamat „Lumină a lumii”, adversarii Săi ziceau: „Oare nu zicem noi bine că Tu ești samarinean și ai demon?” (Ioan 8, 48). Iisus le-a zis: „Eu nu am demon, ci cinstesc pe Tatăl Meu, și voi nu Mă cinstiți pe Mine” (Ioan 8, 49). Și după o discuție aprinsă pe seama patriarhului Avraam, Mântuitorul a părăsit Templul și s-a dus (Ioan 8, 59).

Era într-o sămbătă. Abia scăpat de mânia și amenințarea uciderii cu pietre, Iisus a văzut un orb din naștere, un conațional de-al celor care îl izgoniseră. Apostolii L-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” Iisus a răspuns: „Nici el n-a păcătuit și nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu” (Ioan 9, 2-3).

Hristos era în plină misiune. El însuși a spus: „Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui Ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumina a lumii sunt” (Ioan 9, 4-5). Și după ce i-a asigurat pe Apostoli că orbirea lui nu era cauza vreunui păcat, a scuipat jos, a făcut tină și a uns ochii orbului. După care i-a zis: „Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând” (v. 7). Pământul, prin scuipat, a primit puteri creatoare, iar apa a contribuit la vindecare. Cei care îl cunoșteau se confruntau cu o minune dincolo de puterea lor de înțelegere: „Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt” (v. 8-9). Acel „eu sunt” al celui vindecat a presupus începutul anchetei. Sinedriștii l-au întrebat: „Cum ți s-au deschis ochii?” (v. 10). El a răspuns: „Omul, Care se cheamă Hristos, a făcut tină și a uns ochii mei; și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut” (v. 11). Orbul le dăduse un răspuns fără prea multe detalii.

Întrucât minunea se consumase sămbăta,

ei nu s-au ferit să-l întrebe: „Unde este Acela?” (v. 12). Insistau să-L vadă și, de ce nu, chiar să-L condamne pentru că a îndrăznit să lucreze sămbăta. Ei considerau că Dumnezeu este neiertător cu cel care lucrează sămbăta. Și pentru a-L afla pe cel care a făcut tină în zi de sămbătă, au recurs la diferite scenarii, intimidări și presiuni. L-au dus pe cel împrișnat în fața completului de judecată al fariseilor, constituit ad-hoc, supunându-l unei anchete de urgență (v. 13). Întrebările puse de sinedriștii curgeau una după alta. Dacă orbul ar fi avut înțelepciunea vreunui sofist, le-ar fi putut vorbi potrivit așteptărilor. Însă, de la un invalid, la ce se puteau aștepta?

Le-a spus întocmai cum s-a întâmplat: „Tină a pus pe ochii mei, și m-am spălat și văd” (v. 15). Nimic mai mult. Atunci, fariseii au încercat să-i inducă ideea cum că omul care l-a vindecat nu este de la Dumnezeu, ci este un păcătos, fiindcă a încălcat sămbăta (v. 16). Săvârșise crimă de „lezdivinitate”. Și Iosua a cucerit Ierihonul în zi de sămbătă, însă lui nimeni nu i-a reproșat acest lucru (Iosua 6). A urmat întrebarea cheie: „Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii?” Ce-ar fi putut spune despre cineva care i-a dat vederea? Numai de bine: „Iar el a zis că proroc este” (v. 17). Acest răspuns i-ar fi putut aduce condamnarea prinucidere cu pietre.

Văzând că nu obțin răspunsul scontat, au început să se îndoiască de faptul că inculpatul ar fi fost orb din naștere. Așa că, alături de cei care au dat mărturie despre el, au fost chemați și părinții lui. Solomon spune: „Martorul care grăiește adevărul nu minte, iar martorul mincinos spune numai minciuni” (Pilde 14, 5). Sau: „Martorul drept scapă suflete, iar cel viclean spune numai minciuni” (Pilde 14, 25). Aveau nevoie de probe și de mărturii credibile, de necontestat. Legea prevedea că tot cuvântul rostit împotriva cuiva e recunoscut ca adevărat doar pe baza a doi sau trei martori (Deuteronom 19, 15; II Corinteni 13, 1).

Părinții, la întrebările puse de cei din completul de judecată: „Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum?” (Ioan 9, 19), au răspuns în limitele bunului simț: „Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el, este în vârstă; va vorbi singur despre sine” (v. 20-21). Au dat un răspuns care să nu-i supere pe anchetatori, dar nici să fie împotriva evidențelor.

Și într-adevăr, cel mai îndreptățit să vorbească despre Cel Care îl vindecase nu putea fi

altul decât beneficiarul minunii. Avea o vârstă demnă de luat în seamă. L-au chemat a doua oară și i-au zis: „Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul Acesta este păcătos” (v. 24). Încercau să-l determine să-L renege pe Hristos. Însă, fostul orb le-a spus deschis: „Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd” (v. 25). Odată cu ochii trupului i s-au deschis și cei ai minții.

Minunea pe care o vedea săvârșită în el nu-i permise să consimtă cuvintelor spuse de farisei; el însuși devenise argumentul puterii Aceluia. Atunci, fariseii - în ideea că o să apară vreo contrazicere în declarații - s-au interesat iarăși despre modul derulării minunii: „Cum ți-a deschis ochii? Ce ți-a făcut?” Cu o stăpânire de sine imbatabilă, detașându-se de atmosfera instigatoare de abordare, creată de interpelatori, le-a răspuns: „V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși?”. Era atât un reproș fățiș adus celor care își întorceau urechea de la adevăr, cum va spune mai târziu Sfântul Pavel (II Timotei 4, 4), cât și o strecurare inteligentă a întrebării cheie a întregii narațiuni: „Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui?” (Ioan 9, 27). Fără nici o rețineră, le-a sugerat ca și ei să se facă ucenicii Lui.

Dacă până acum s-a purtat un război surd, acum părțile și-au arătat adevărata lor poziție; completul a izbucnit, ocărându-l: „Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este” (v. 28-30). Fals! Cum să spui că nu știi de unde este Hristos, când însuși Moise a spus: „Proroc din mijlocul tău și din frații tăi, ca și mine, îți va ridica Domnul Dumnezeul Tău: pe Acela să-L ascultați” (Deuteronom 18, 15). Iar cu alt prilej, ei însuși au spus: „Nu este Acesta fiul lui Iosif și nu știm noi pe tatăl Său și pe mama Sa?” (Ioan 6, 42). Cum puteau acum să spună că nu-L cunosc?

Vădindu-și adversitatea față de Hristos, cel vindecat, indignat, văzând că există și alte feluri de a nu vedea, le-a ținut o scurtă, dar profundă prelegere, plină de rigoare logică, al cărei miez revelează o nebanuită bogăție de înțelesuri: „Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic” (Ioan 9, 30-33). Abia acum le-a spus tot ce gândea.

Axioma credinței, pe care Însuși Hristos a

exprimat-o, nu poate fi alta decât: „Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce este mai mult decât acestea, de la cel rău este” (Matei 5, 37). Prin faptul că ei nu puteau să-L cunoască pe Hristos, se făceau ecoul celor spuse de profet: „Iar neamul Lui cine-l va spune?” (Isaia 53, 8).

Concluzia „pe păcătoși Dumnezeu nu-i ascultă” trebuia admisă. Se referea la Hristos. Era un curaj din partea celui vindecat să vorbească despre superioritatea lui Hristos în relație cu Moise și chiar cu toți prorocii. Însă, afirmația i-a iritat și mai mult și, pe fondul acesta, l-au apostrofat, zicându-i: „În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară” (v. 34). Un om păcătos - adică fără sfințenia lui Aaron și a fiilor săi (Ieșirea 29, 44) pe care o aveau mai-marii preoților din sinedriu - nu avea voie să ridice glasul și să se exprime în problemele religioase.

Nu a fost doar batjocorit, ci și scos afară, cum, de altfel, se va întâmpla cu toți cei care-L vor mărturisii pe Hristos. Însă, ocară din pricina lui Hristos are ecou puternic în urechile lui Dumnezeu. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și găsindu-l, l-a întrebat: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Întrebarea lui Hristos viza mărturisirea lui de credință. Atunci, el L-a întrebat: „Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?” Și a zis Iisus: „L-ai și văzut! Și Cel Ce vorbește cu tine, Acela este” (Ioan 9, 36-37). Este a doua persoană căreia Hristos i Se descoperă direct.

Răspunsul a venit fără întârziere: „Cred, Doamne. Și s-a închinat Lui” (v. 38). I s-a închinat Lui, ca lui Dumnezeu, copleșit fiind și de minunea care i se întâmplase. A unit închinarea cu mărturisirea de credință. Și unii dintre farisei ascultându-L, L-au întrebat: „Oare și noi suntem orbi?” (v. 40). Iisus le-a zis: „Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră” (v. 41). Indirect, le-a spus că sunt orbi. Pentru că, dacă ei ar fi recunoscut că sunt orbi, L-ar fi rugat să-i vindece.

Or, ei nu l-au cerut vindecarea, pretinzând că vad deși nu-L vedeau, din cauza orbirii lor spirituale dobândite pe fondul răutății lor. Cei doi, samarineanca și orbul, nu-L văzuseră niciodată pe Hristos până în momentul întâlnirii cu El.

Din păcate, astăzi sunt mult mai mulți cei care nu pot sau nu vor să-L vadă pe Hristos. Iată de ce, judecata orbului, indirect, este judecata lui Hristos pentru toți orbii zilelor noastre.

(sursa: ziarillumina.ro)

Curs festiv la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Iarion V. Felea” din Arad

Absolvenții celei de-a XXIII-a promoție a Facultății de Teologie Ortodoxă „Iarion V. Felea” din cadrul Universității „Aurel Vlaicu” Arad și-au încheiat parcursul studiilor universitare de licență, prin festivitatea emoționantă a îndătinatului curs festiv, desfășurat cu binecuvântarea și în prezența Înaltpreasfințitului Arhiepiscop dr. Timotei Sevcicu în ziua de 15 mai 2017.

Deschiderea festivităților a început cu Sfânta Liturgie oficiată în capela facultății de către un sobor de preoți profesori ai Facultății, în frunte cu PC Părinte Ioan Lazăr, duhovnicul Facultății, răspunsurile liturgice fiind date de către absolvenți.

După slujbă, programul a continuat în Aula Magna, în prezența invitaților, a absolvenților, studenților facultății, precum și a unei asistențe formate din părinți, prieteni și apropiați ai sărbătoritorilor.

În prezidiu s-au aflat: ÎPS Dr. Timotei Sevcicu, Arhiepiscop al Aradului, Prof. Univ. Dr. Ramona Lile, Rectorul Universității „Aurel Vlaicu” din Arad, PC Pr. Prof. Univ. Dr. Cristinel Ioja, Decanul Facultății de Teologie, PC Pr. Conf. Univ. Dr. Caius Cuțaru, Directorul de Departament al Facultății și PC Diac. Prof. Călin Teuca, Directorul Seminarului Teologic Ortodox din Arad. Fiecare dintre personalitățile invitate au prezentat, apoi, câteva cuvinte de salut și scurte îndemnuri adresate absolvenților.

Festivitatea a debutat prin cuvântul PC Părinte Prof. Univ. Dr. Cristinel Ioja, Decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad, care a făcut la început o scurtă incursiune istorică în ceea ce privește instituția de învățământ

teologic din urbea noastră. În continuare, Sfinția sa a arătat că orice student este chemat la mărturisirea lui Hristos în lumea contemporană și că profesorii Facultății i-au pregătit pe tinerii teologi pentru mărturisirea lui Hristos din interiorul tradiției noastre ortodoxe. Părintele decan a adresat mulțumiri Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Dr. Timotei Sevcicu, care sprijină și încurajează Facultatea de Teologie, precum și doamnei Rector al Universității „Aurel Vlaicu”, Prof. Univ. Dr. Ramona Lile, pentru prezența la acest eveniment academic. La sfârșitul cuvântului său, Părintele decan le-a adresat studenților următorul îndemn: „Rămâneți zidiți pe temelie Hristos, urcați în sfințenia Lui, rămâneți zidiți pe Sfintele Taine, promovați dialogul, rămâneți deschiși valorii Bisericii și umanității, și pentru totdeauna fiți slujitori ai lui Hristos”.

Cursul festiv a fost susținut de PC Părinte Ioan Lazăr, îndrumătorul de an al absolvenților, tema aleasă de sfinția

sa fiind, Sfințenia preoției, conturând profilul ascetic, chiar mistic al slujirii preoțești, accentuând puterea rugăciunii dar și a nevoiței în viața preotului, ca model pentru păstoriții săi. Toate aceste gânduri transmise au fost ilustrate prin texte patristice bine alese din opera Sf. Ioan Gură de Aur, a Sf. Macarie Egipteanul, Proloage și Patericul Egiptean.

Rectorul Universității arădene a arătat în cuvântul său următoarele: „Voi sunteți cei ce trebuie să ne învățați pe noi să fim mai buni. Dumnezeu v-a dat această menire; pe El nu trebuie să-L dezamăgiți, în primul rând. Să nu vă uitați slujirea la care ați fost chemați. Aveți aici dascăli de a căror valoare trebuie să fiți conștienți. Fiți ambasadorii Universității noastre...”

Directorul Seminarului Teologic arădean a vorbit despre mărturisirea lui Hristos la care sunt chemați tinerii teologi, transmițând un cuvânt de apreciere și de felicitare din partea profesorilor și elevilor Seminarului din Arad.

A urmat citirea mesajului de felicitare din partea domnului Iustin Cionca, Președintele Consiliului Județean Arad.

Din partea absolvenților a vorbit studentul Florin Avram, care a mulțumit ÎPS Dr. Timotei, Rectorului Universității, conducerii Facultății de Teologie, precum și corpului profesoral pentru întreg sprijinul acordat în formarea și devenirea lor.

Studentul Alin Ciotea, din anul III, i-a felicitat din partea studenților Facultății, pe absolvenți, adresându-le îndemnul Mântuitorului: „Să fiți sarea pământului și lumina lumii”, dorindu-le să aibă parte de sănătate și o cale luminoasă în viață.

A urmat momentul festiv al „predării cheii” din partea reprezentantului absolvenților, către colegii lor mai mici, din anul III.

Pr. Conf. Univ. Dr. Caius Cuțaru, directorul de Departament al Facultății, a dat citire catalogului, absolvenții primind câte un trandafir și o diplomă de onoare.

Festivitatea s-a încheiat prin cuvântul de binecuvântare și felicitare a absolvenților, adresat de către Întăistătorul eparhiei arădene, ÎPS Dr. Timotei Sevcicu, care a arătat că „nu învățăm pentru școală, ci pentru viață; dumneavoastră, iubiți absolvenți v-ați pregătit pentru o misiune sfântă, și astăzi ați primit atâtea sfaturi, nu ca și cum ați fi la sfârșitul școlii, ci ca la începutul misiunii voastre sfinte”.

„La mulți ani!” și intonarea imnului arhieresc, au încheiat această sărbătoare de suflet de la Facultatea de Teologie din Arad.

Pr. Lucian FARCAȘIU

Sfinții Împărați Constantin și Elena în iconografie

fie protejați în timpul bătăliei. „Chipul Crucii Tale pe cer văzându-l și ca Pavel chemarea nu de la oameni luând, cel între împărați apostolul Tău, Doamne, împărăteasa cetate în mâinile Tale o a pus. Pe care păzește-o totdeauna în pace, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.” (Tropar, glasul 8, *Antologhion*, volumul I, Editura Episcopiei Aradului, 2007). Constantin II ascultă pe Mântuitorul, însemnează scuturile și steagurile cu semnul Crucii și îl învinge pe Maxențiu. Icoana momentului arătării Sfintei Crucii lui Constantin sau al bătăliei sunt reprezentări prezente rar în frescele unor biserici și foarte rar, icoana arătării Sfintei Crucii este pictată ca icoana mobilă. Aceste două icoane nu sunt descrise în Erminia picturii bizantine.

Mama Sfântului Constantin, Sfânta Elena (numele înseamnă *strălucirea soarelui*), a reușit să descopere pe dealul Golgotei crucea pe care a fost răstignit Hristos. Potrivit tradiției, în urma săpăturilor s-au găsit trei cruce. Pentru a se identifica crucea pe care a fost răstignit Hristos, au atins cele trei cruce de un mort. Acesta a înviat în momentul în care a fost atins de Crucea Domnului. „Constantin astăzi, cu maica sa Elena, Crucea a arătat, lemnul cel preacinstit, care este rușinea tuturor iudeilor și arma credincioșilor împărați asupra celor potrivnici. Că pentru noi s-a arătat semn mare și în războaie înfricoșător.” (Condac, glasul 3, *Antologhion*, volumul I, Editura Episcopiei Aradului, 2007).

În Erminia picturii bizantine, Dionisie din Furna arată că Sfânta împărăteasă Elena se zugrăvește în

veșminte împărătești purtând coroană pe cap și ținând în mână o cruce. Sfântul Constantin este reprezentat purtând veșminte împărătești, ca tânăr cu un început de barbă, ținând în mână o Cruce și o Evanghelie. (Dionisie din Furna, *Erminia picturii bizantine*, editura Sophia, București, 2000, pp. 145, 164, 174, 205, 214, 218, 236).

Cel mai adesea, Sfinții Constantin și Elena sunt reprezentați împreună, având între ei Sfânta Cruce a Domnului, pentru că Sfântul Constantin a descoperit Crucea pe cer, iar Sfânta Elena în pământ. De asemenea în unele variante ale icoanei Tuturor Sfinților Sfinții Împărați sunt reprezentați în același fel, în fața tronului lui Hristos ținând Sfânta Cruce. În programul de pictare al bisericii, în registrul de jos din naos, în dreptul stranei mici, spre stânga, înspre Altar, sunt reprezentați Sfinții Constantin și mama sa Elena tot împreună având în mijlocul lor Crucea Domnului.

În icoana Înălțării Sfintei Crucii (14 septembrie) Sfânta Elena se zugrăvește alături de Sfântul Macarie I al Ierusalimului care ține Crucea în mâini și o înalță, în mijlocul nobilimii și poporului de rând adunat, cu privirea și mâinile ridicate spre Cinstita Cruce a Mântuitorului. În icoanele Înălțării Sfintei Crucii în care apare și Sfântul Constantin, acesta este pictat în dreapta Sfântului Macarie iar Sfânta Elena fie în stânga, fie lângă fiul său, făcând ambii același gest de închinare și urmare a Crucii.

O altă icoană în care este pictat Sfântul Constantin este reprezentarea Mântuitorului de la versetul „Toată suflarea să laude pe Domnul...”, conducând cea-

ta împăraților, zicând: „Slava și întărirea împăraților celor drept-credincioși.”

În icoana *Acatistului Bunevestiri*, la „De tine se bucură, ceea ce ești plină de dar”, înaintea cetei Sfinților împărați, este picata Sfântul Constantin care zice: „Bucură-te, puterea și coroana împăraților, Fecioară!”

În reprezentarea Sinodului Ecumenic de la Niceea (325), Sfântul Constantin este pictat stând pe tron în mijlocul adunării.

De asemenea în reprezentarea minunilor Sfântului Nicolae, vedenia împăratului, este pictat un palat, în care dreptul Constantin „doarme sus pe un pat de aur, învelit până la brâu cu o plapumă țesută cu aur; și Sfântul Nicolae deasupra capului lui îl înfricoșează; și puțin mai încolo în alt pat Avlavie dormind, pe care de asemenea îl înspăimântă sfântul”.

În icoanele Tuturor Sfinților în care nu sunt pictați în mijloc sub tronul lui Hristos, Sfinții Constantin și mama sa Elena apar, purtând fiecare o Cruce în mână, în ceata împăraților și regilor alături de Sfântul David și Solomon.

Aceste reprezentări ale Sfinților Împărați ne arată apropierea de Dumnezeu, și de Biserica Sa, frumos exprimată de iconografia Bisericii: „Cu fapte dumnezeiești v-ați zidit inima, Biserica lui Dumnezeu.” Având înaintea ochilor icoanele și în urechi și în minte cuvintele și cântările sărbătorii Sfinților Împărați Constantin Elena, să urmărim exemplul lor de credință în Hristos Domnul și de purtare a crucii ca armă de biruință împotriva vrăjmașilor.

Sorin Gheorghe SĂPLĂCAN

ȘTIRI

Prezență arhierescă în biserica din incinta campusului studentesc „Vasile Goldiș” din Arad

În Duminica a V-a după Paști (a Samarinencei), Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului a răspuns invitației conducerii Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, de a fi prezent în mijlocul dascălilor și studenților acestei instituții, la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie. Cu acest prilej, Chiriarhul arădean a participat la sfânta slujbă săvârșită de un sobor de slujitori, alcătuit din protos. Teodor Vid, pr. Marcel Marcu și arhid. Tiberiu Ardelean. La Sfânta Liturghie au participat și prof.univ.dr. Coralia Cotoraci, rectorul UVVG; prof.univ.dr. Aurel Ardelean, președintele Universității, dascăli, studenți și credincioși din vecinătate. Răspunsurile la strană au fost oferite de elevi seminariști.

La momentul rânduit, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a rostit cuvântul de învățătură pus sub titlul „Duh și adevăr” (cf. Fp.Ap. 11; Ioan 4), subliniind că citirile biblice cuprind capitole esențiale ale istoriei Bisericii și învățării de credință despre Dumnezeu și mântuire. Astfel, samarineanca reprezintă în raport cu cultul mozaic pe cel al celorlalte neamuri chemate toate împreună la lucrarea mântuirii. Darea numelui de creștini ucenicilor Mântuitorului, încă din primul veac și într-una din cetățile importante ale Împărăției romane, indică universalitatea noii și adevăratei religii iar fântâna din Evanghelie, lângă care are loc dialogul între Mântuitorul pe de o parte cu samarineanca iar pe de alta cu apostolii Săi, lasă a înțelege adâncul unei înalte învățături revelate, care nu pleacă de la cele pământești, ci de la cele spirituale și nu mai puțin reale. Apa vie ce țâșnește ca dintr-un izvor spre veșnicie potolește setea credinciosului pentru tot ce este netrecător sau pentru atingerea scopului întregii creații a lui Dumnezeu în vederea moștenirii împărăției cerești. Împletirea vieții religioase cu aceea închinată științei și culturii, instrucției și educației în școală sau universitate, asigură generațiilor viitoare coordonatele unei formări trainice care să răspundă năzuințelor mari ale lumii spre desăvârșire. În concret, Universitățile arădene îndeplinesc un rost de seamă în viața societății contemporane din această parte a țării, având, desigur și contribuția permanentă a Bisericii, un simbol fiind paraclisul în care ne aflăm, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

La finalul Sfintei Liturghii, Ierarhul a sfințit o cruce ce se va afla spre închinare în sfântul locaș. Prof. univ. dr. Aurel Ardelean, președintele UVVG, a mulțumit, în numele Universității de Vest „Vasile Goldiș”, Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru binecuvântare și pentru cuvântul de învățătură adresat celor prezenți, precum și pentru faptul că întotdeauna răspunde prin participare la evenimentele importante din viața academică a Universității.

Instalarea primei starețe a Schitului „Sfânta Cuvioasă Parascheva” – Bodrogul Vechi

Duminica a cincea după marele praznic al Învierii Domnului, 14 mai 2017, a avut o însemnătate deosebită pentru viața monahală din eparhia Aradului.

Din încredințarea și cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop TIMOTEI, a avut loc instalarea primei starețe a Schitului „Sfânta Cuvioasă Parascheva” din satul Bodrogul Vechi.

În dimineața acestei sfinte zile, Înaltpreacuviosul Părinte Arhimandrit Nestor Iovan, delegat al Înaltpreasfinției Sale Dr. TIMOTEI Seviciu, Arhiepiscopul Aradului, împreună cu Preacuviosul Părinte Protos Dr. Iustin Popovici, consilier cultural al Arhiepiscopiei Aradului și cu Preacuviosul Părinte Protos. Grigorie Timiș, starețul Sfintei Mănăstiri Hodoș-Bodrog, au săvârșit Sfânta Liturghie. Cuvântul de învățătură a fost rostit de Preacuviosul Părinte Iustin Popovici, care a făcut o tâlcuire duhovnicească și patristică a pericopei evanghelice evidențind viața și mărturisirea femeii samarinence, devenită Sfânta Mc. Fotini.

Îndată după săvârșirea dumnezeieștii Liturghii a avut loc ceremonia de instalare a noii starețe a schitului. Înaltpreacuviosul Părinte Nestor Iovan a dat citire deciziei chiriarhale de instalare ca stareță a Schitului „Sfânta Cuvioasă Parascheva”, a monahiei Teodora (Maria) Opriș, cu toate îndatoririle și drepturile care revin acestei funcții administrative și duhovnicești, după care a rostit un scurt cuvânt legat de importanța momentului, transmițând, totodată, prețuirea și purtarea de grija a Înaltpreasfinției Sale. În continuare a fost citită o rugăciune de mulțumire, după care, noua stareță a fost așezată în strana stărețească, după tradiția monahală ortodoxă și românească.

Noua stareță, în persoana Preacuvioasei monahiei Teodora Opriș, este absolventă a unei Școli sanitare postliceale și a Facultății de Psihologie din cadrul Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad. Formată, din tinerețe, în mănăstiri cu vechi tradiții monahale și românești, precum Mănăstirea Timișeniși Mănăstirea Dealu, din anul 1990 a slujit la Centrul Eparhial ca bibliotecar, dedicându-se păstrării și administrării valorosei Bibliotecii Eparhiale, sub ascultarea și îndrumarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop TIMOTEI.

Schitul, care astăzi și-a primit noua stareță, a fost înființat în urmă cu 17 ani, în frumosul peisaj natural din Lunca Mureșului, funcționând ca metoc al Sfintei Mănăstiri Hodoș-Bodrog. Prin decizia mai sus amintită, ca urmare a propunerii venite din partea conducerii mănăstirești, în conformitate cu prevederile din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, schitul a fost declarat de sine stătător, urmând a funcționa cu conducere și administrație proprie și sub ascultare deplină față de chiriarhul locului.

Schitul are două hramuri: Bunavestire și Sfânta Cuvioasă Parascheva.

Colegiul decanilor, întrunit la Târgoviște

Decanii facultăților și coordonatorii departamentelor de teologie ortodoxă din cuprinsul Patriarhiei Române s-au întrunit ieri, 11 mai, la Universitatea „Valahia” din Târgoviște, pentru a analiza diverse aspecte actuale, privitoare la învățământul teologic ortodox universitar. Forul consultativ al Colegiului decanilor, întrunit în biblioteca universității, a fost prezidat de Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Nifon, Arhiepiscopul Târgoviștei și Exarh patriarhal. Delegatul Patriarhului României la acest eveniment a fost Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal.

În deschidere, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Nifon a precizat faptul că astfel de întâlniri sunt esențiale, iar Colegiul decanilor a devenit o instituție deosebit de importantă pentru Biserica noastră. „Așa cum adesea se spune, brațul înarmat al misiunii Bisericii în contemporaneitate este școala teologică sau gândirea teologică. Există multe facultăți de teologie în țară, iar Colegiul decanilor reușește să armonizeze, ducând la o oarecare solidaritate între instituțiile de învățământ teologic. Noi nu putem să trăim în societatea contemporană fără să dăm o perspectivă, nu neapărat academică, ci intelectuală și de prestigiu, pentru a ajuta un segment important al societății noastre, să învețe ceva din marile valori eterne ale Evangheliei. Folosim adesea termeni precum secularizare, laicizare, iar acesta este un fenomen copleșitor. Ne bazăm însă pe învățământul religios în școală (...). Trebuie să fim preocupați de educația poporului în spiritul valorilor Evangheliei lui Hristos. Toate provocările cu care ne luptăm astăzi nu sunt altceva decât o urmare a lipsei de profunzime și determinare în conștiințele a tot mai mulți oameni”, a evidențiat Înaltpreasfinția Sa.

În continuare, a luat cuvântul Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, care a transmis binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, mulțumind totodată conducerii universității pentru găzduirea evenimentului. „Sper că lucrările noastre se vor axa în jurul acestui concept al calității învățământului și calității studenților pe care dumnezeavoastră îi pregătiți”, a precizat Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul.

Pe ordinea de zi a întrunirii Colegiului decanilor s-au aflat mai multe teme, precum: Monitorizarea implementării hotărârilor celui de-al VII-lea Congres al facultăților de teologie ortodoxă din cuprinsul Patriarhiei Române (10-11 octombrie 2016, Alba Iulia); Înființarea extensiei universitare a Facultății de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” a Universității din București, la Roma (Italia); Analizarea propunerilor grupului de lucru al Asociației Părinți pentru Ora de Religie (APOR) privind demersurile orientate către facultățile de teologie ortodoxă din cuprinsul Patriarhiei Române, pentru introducerea unor module/crearea unei discipline opționale pentru studenți/introducerea în modulele psihopedagogice a unor teme de formare în domeniul educației pentru familie; Aspecte legate de disciplinele de studiu (coduri specifice, denumire specifică), numărul de activități didactice săptămânale, raportul dintre orele de curs și activitățile practice, noile standarde privind evaluarea domeniilor și programelor de master postate pe site-ul Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) ș.a.

Întrunirea a fost moderată de pr. Florin Marica, consilier patriarhal coordonator al Sectorului teologic-educational al Patriarhiei Române.

Știrile au fost preluate de pe site-ul episcopiaradului.ro

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU
Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.